

De Kanaänitische vrouw

De menigte probeerde Jezus te stenigen vanwege zijn woorden en niet vanwege de wonderen die hij verrichtte.

De Kanaänitische vrouw

“Ik heb u veel goede werken van mijn Vader laten zien; voor welke van deze werken stenig je mij? De Joden antwoordden en zeiden tot hem: Wij stenigen u niet voor enig goed werk, maar voor godslastering; omdat je als mens God voor jezelf wordt
”(Johannes 10:32 -33).

“En toen Jezus daar wegging, ging hij naar de delen van Tyrus en Sidon. En zie, een Kanaänitische vrouw, die deze omgeving had verlaten, riep uit, zeggende: Heer, Zoon van David, heb medelijden met mij, dat mijn dochter ellendig is gedemoniseerd. Maar hij antwoordde geen woord. En zijn leerlingen kwamen naar hem toe en smeekten hem, zeggende: Zeg gedag, die achter ons heeft geschreeuwd. En hij antwoordde en zei: Ik ben alleen naar de verloren schapen van het huis van Israël gestuurd. Toen kwam ze en aanbad hem, zeggende: Heer, help me! Maar hij antwoordde en zei: Het is niet goed om het brood van de kinderen te nemen en het naar de puppy's te gooien. En ze zei: Ja, Heer, maar de honden eten ook van de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen. Toen antwoordde Jezus en zei tegen haar: O vrouw, groot is uw geloof! Laat het voor je doen zoals je wilt. En vanaf dat moment werd haar dochter gezond ”(Mt 15:21-28).

Een buitenlandse gelovige

Na de Farizeeën te verwijten dat ze dachten dat het dienen van God neerkwam op het volgen van de tradities van mensen (Marcus 7: 24-30), gingen Jezus en zijn discipelen naar de landen Tyrus en Sidon.

Evangelist Lucas maakt duidelijk dat Jezus in vreemde landen een huis binnenging en niet wilde dat ze wisten dat hij daar was, maar het was niet mogelijk om zich te verstoppen. Toen een Griekse vrouw, Syro-Fenicische van bloed, een dochter had die bezeten was door een onreine geest, toen ze over Jezus hoorde, begon ze haar te smeken de geest die haar kwelde van haar dochter te verdrijven.

“Want een vrouw wier dochter een onreine geest had, die van hem hoorde, ging heen en wierp zich aan zijn voeten” (Mk 7:25).

Evangelist Matthew beschreef dat de vrouw de buurt verliet en begon te huilen en zei:

– Heer, zoon van David, heb medelijden met mij, dat mijn dochter ellendig gedemoniseerd is! Maar ondanks de smeekbeden leek Jezus haar niet te horen.

In tegenstelling tot veel anderen die van Jezus hoorden, verklaarde de Kanaänitische vrouw een unieke waarheid:

– ‘Heer, zoon van David, heb medelijden met mij ...’.

De vrouw riep niet om een □□tovenaar, een tovenaar, een genezer, een wonderdoener, een dokter, enz., Maar ze riep wel om de Zoon van David. Terwijl de kinderen van Israël zich afvroegen of Christus werkelijk de Zoon van David was, de Zoon van God, riep de Kanaänitische vrouw vol zekerheid uit: – ‘Heer, Zoon van David ...’, een vreemde zekerheid vergeleken met de speculaties van de menigte “En de hele menigte was verbaasd en zei: ‘Is dit niet de Zoon van David?’ (Mt 12:23).

God had in de Schriften beloofd dat de Messias de zoon van David zou zijn, en het volk Israël zag uit naar zijn komst. God had beloofd dat een afstammeling van David, naar het vlees, een huis voor God zou bouwen en dat het koninkrijk van Israël boven alle koninkrijken zou worden gevestigd (2 Sam. 7:13, 16). Dezelfde profetie maakte echter duidelijk dat deze nakomeling de Zoon van God zou zijn, want God zelf zou zijn Vader zijn en de nakomeling zijn Zoon.

“Ik zal zijn vader zijn, en hij zal mijn zoon zijn; en als ik kom tot overtreding, zal ik hem straffen met een staf van mensen, en met de striemen van de mensenkinderen ”(2 Sam. 7:14).

Hoewel ze in het huis van David werd geboren, omdat Maria een afstammeling van David was, verwierpen de schriftgeleerden en Farizeeën de Messias. Hoewel de Bijbel heel duidelijk maakte dat God een Zoon had, geloofden ze niet in Christus en verwierpen ze de mogelijkheid dat God een Zoon heeft

“Wie ging naar de hemel en kwam naar beneden? Wie sloot de wind in je vuisten? Wie bond de wateren aan kleding? Wie heeft alle uiteinden van de aarde gevestigd? Wat is jouw naam? En hoe heet je zoon, als je die weet? ” (Sp 30: 3).

Geconfronteerd met de vraag van Jezus: “Hoe zeggen ze dat Christus de zoon van David is?” (Lc 20:41), waren zijn aanklagers niet in staat te antwoorden waarom David profetisch zijn zoon Heer noemde, als het aan de kinderen is om de ouders te eren en niet de ouders van de kinderen (Lc 20:44), maar wat die buitenlandse vrouw gehoord over Christus was voldoende om te concluderen dat Christus de Zoon van God was die David Heer noemde.

Hoewel de vrouw een buitenlander was, hoorde ze van Christus, en de informatie die haar bereikte, bracht haar ertoe te concluderen dat Christus de beloofde Messias was, het zaad van David.

“Zie, de dagen komen, zegt de HERE, dat Ik een rechtvaardige Spruit voor David zal opwekken; en als koning zal hij regeren en wijs handelen, en recht en gerechtigheid oefenen in het land ”(Jer 23: 5).

Vanwege het geroep van de vrouw waren de discipelen verontrust en vroegen ze Christus om haar weg te sturen. Dat was toen Jezus antwoordde op de discipelen door te zeggen: – Ik werd alleen naar de verloren schapen van het huis van Israël gestuurd.

Ondanks dat Jezus in een vreemd land was, beklemtoonde hij wat zijn missie was “Hij kwam voor de zijnen, en de zijnen hebben hem niet ontvangen” (Johannes 1:11); “Verloren schapen zijn mijn volk geweest, hun herders hebben ze verkeerd gemaakt, naar de bergen hebben ze ze omgeleid; van heuvel tot heuvel liepen ze, ze vergaten hun rustplaats ”(Jer 50: 6).

Toen het volk Israël de ‘plaats van hun rust’ vergat, stuurde God hun Zoon, geboren uit een vrouw, om hen aan te kondigen:

“Kom tot mij, allen die vermoeid en onderdrukt zijn, en ik zal u rust geven” (Mt 11:28);

“Over zijn Zoon, die naar het vlees werd geboren uit de nakomelingen van David” (Rom. 1: 3).

Toen hij zijn volk bijeenriep en zei: – Kom naar mij, allen die vermoeid en onderdrukt zijn, Jezus identificeert zichzelf als de vervulling van wat geprofeteerd was door de mond van Jeremia.

Het volk van de Messias verwierp hem, maar de Kanaänitische vrouw benaderde Jezus en aanbad hem en zei:

– Heer, help me!

Evangelist Matthew maakt duidelijk dat omdat de vrouw Christus om hulp had gevraagd, zij Hem aanbad. Omdat hij riep: – Heer, help mij, het verzoek van de vrouw was om de Zoon van David te

aanbidden.

Nadat ze over Jezus had gehoord, geloofde de vrouw dat Hij de Zoon van David was en tegelijkertijd geloofde ze dat Christus de Zoon van God was, omdat ze Hem aanbad en om hulp vroeg. De evangelist maakt duidelijk dat de daad van Christus vragen om hem de gave te schenken om zijn dochter te bevrijden van dat vreselijke kwaad, iets wat onmogelijk is voor mensen, neerkomt op aanbidding.

De aanbidding van de vrouw had blijkbaar geen effect, zoals Jezus zei: – 17 – Het is niet goed om het brood van de kinderen te nemen en het naar de puppy's te gooien. Christus 'antwoord op de vrouw was een aanvulling op Christus' antwoord op de discipelen.

Het verslag van de evangelist Marcus geeft de exacte betekenis van de zin van Christus: – “Laat de kinderen eerst tevreden zijn; omdat het niet gemakkelijk is om het brood van de kinderen te nemen en het naar de puppy's te gooien ”(Marcus 7:27). Jezus benadrukte dat zijn missie verbonden was met het huis van Israël, en het bijwonen ervan zou vergelijkbaar zijn met de handeling van een familieman die brood van zijn kinderen neemt en het aan de puppy's geeft.

De reactie van de Kanaänitische vrouw is verrassend, aangezien ze zich niet prettig gedroeg in vergelijking met honden, en antwoordt: – Ja, Heer, maar puppy's eten ook van de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen. Ze bevestigt wat Jezus haar vertelde, maar benadrukt dat ze niet op zoek was naar voedsel voor haar kinderen, maar naar de kruimels die bij de puppy's horen.

Voor die vrouw was de kruimel van de tafel van de Zoon van David voldoende om haar probleem op te lossen. Ze toonde aan dat ze niet van plan was brood aan te nemen van de kinderen die het recht hadden om aan tafel deel te nemen, maar de kruimel die van de tafel van de Zoon van David viel, was

voldoende.

Toen antwoordde Jezus hem:

– O vrouw, groot is uw geloof! Laat het voor je doen zoals je wilt. En vanaf dat uur was de dochter van de vrouw gezond.

Het is belangrijk op te merken dat de Kanaänitische vrouw werd verzorgd omdat ze geloofde dat Christus de gezant was van God, de Zoon van David, de Heer, en niet omdat Jezus werd bewogen door de toestand van een wanhopige moeder. Het is niet de wanhoop van een vader of moeder die ervoor zorgt dat God de mensen te hulp komt, want Christus, wanneer hij de Schrift leest in de profeet Jesaja, die zegt “De Geest van de Heer is op mij ...”, zei hij: “Heden is deze Schrift voor uw oren vervuld” (Lucas 4:21), en hij maakte duidelijk dat het vertrouwen op God de hand van God beweegt, want er waren talloze weduwen Maar in Jeruzalem werd Elia naar het huis van een buitenlandse weduwe gestuurd. Omdat? Omdat die inwoner van de stad Sarepta de Sidom erkende dat Elia een profeet was, en ondanks haar aan wanhoop grenzende nood, toonde ze haar vertrouwen in God door het woord van de profeet te gehoorzamen (Lukas 4:25-26).

Het getuigenis van de Schrift

Velen die Christus volgden, hadden behoeften die vergelijkbaar waren met die van de Kanaänitische vrouw, maar die moeder onderscheidde zich van de massa omdat ze twee essentiële waarheden erkende:

1. dat Christus de Zoon van David was, en;
2. de Zoon van God, de Heer.

Hoewel Christus naar de verloren schapen van het huis van Israël werd gezonden, het evangelie verkondigde en vele

wonderen verrichtte, beschouwden de kinderen van Israël Jezus Christus als gewoon een andere profeet – “Sommigen, Johannes de Doper; anderen, Elias; en anderen, Jeremia, of een van de profeten ”(Mt 16:14).

Aangezien de kinderen van Jakob Jezus niet erkenden als de gezant van God, de zoon des mensen, sprak Christus zijn discipelen toe: ‘En jij, wie zeg je dat ik ben?’. Dat was toen de apostel Petrus de wonderbaarlijke belijdenis deed (toegaf) dat Christus de Zoon van de levende God is.

Omdat de Joden niet konden zien dat Christus de beloofde Messias was, ook al hadden ze de Schrift in handen, het ware getuigenis van God over Zijn Zoon, droeg Jezus zijn discipelen op om deze waarheid aan niemand te verkondigen.

‘Toen gebod hij zijn discipelen niemand te vertellen dat hij Jezus de Christus was’ (Mt 16:20).

Waarom wilde Jezus niet dat de discipelen verklaarden dat Hij de Christus was?

Omdat Jezus wilde dat mensen in hem geloofden volgens de Schrift, omdat zij degenen zijn die van Hem getuigden. Dit komt omdat Jezus duidelijk maakt dat: hij het getuigenis van mensen niet aanvaardde, en als hij van zichzelf zou getuigen, zou zijn getuigenis niet waar zijn ‘Als ik van mezelf getuig, is mijn getuigenis niet waar’ (Johannes 5:31), en dat het getuigenis van de Vader (uit de Schrift) waar en voldoende was ‘Er is een ander die van mij getuigt, en ik weet dat zijn getuigenis van mij waar is’ (Johannes 5:32).

Hoewel we begrijpen dat Johannes de Doper van Christus getuigde, was zijn getuigenis toch een getuigenis van de waarheid “U zond boodschappers naar Johannes, en hij getuigde van de waarheid” (Johannes 5:33), dat wil zeggen, alles wat de Doper zei was direct gerelateerd aan de Schrift, omdat alleen het woord van God de waarheid is (Johannes 5:33). 17:17).

Nu, Jezus wilde niet dat zijn discipelen onthulden dat Hij de Christus was, omdat hij geen getuigenis van mensen ontvangt (Johannes 5:34), voordat Hij een groter getuigenis had, het getuigenis van de Vader, en alle mensen moeten geloven in het getuigenis dat God opgetekend over zijn Zoon in de Schrift "U onderzoekt de Schriften, omdat u denkt dat u er eeuwig leven in heeft, en zij getuigen van mij" (Johannes 5:39).

Geloven in God is niet het resultaat van wonderen, vóór het getuigenis dat de profeten over de waarheid verkondigden (Johannes 4:48). Het vertellen van 'wonderen' is geen bewijs van de waarheid. De apostel Petrus maakt duidelijk wat het is om te getuigen: "Maar het woord van de HEER blijft voor altijd. En dit is het woord dat onder u werd geëvangelizeerd" (1 Petr. 1:25). Getuigenis is het woord van God spreken, spreken wat de Schrift zegt, de mensen verkondigen dat Christus de Zoon van God is.

Tegenwoordig ligt de nadruk van velen op mensen en door hen verrichte wonderen, maar de Bijbel maakt duidelijk dat de bediening van de apostelen niet op wonderen was gebaseerd, maar op het woord. Petrus 'eerste toespraak stelde de inwoners van Jeruzalem bloot aan het getuigenis van de Schrift (Handelingen 2:14-36). Zelfs nadat een lamme man bij de tempeldeur was genezen, berispte hij zijn toehoorders zodat ze niet verbaasd zouden staan over het wonderbaarlijke teken (Han 3:12), en legde vervolgens het getuigenis van de Schrift uit (Han 3:13-26) .

Toen de joden Stefanus stenigden, was hij als Johannes de Doper, getuige van de waarheid, dat wil zeggen, het getuigenis uiteenzetten dat God over zijn Zoon gaf en de Schrift verkondigen aan de woedende menigte (Han 7:51-53).

Als Stefanus wonderbaarlijke tekenen zou tellen, zou hij nooit gestenigd worden, omdat de afwijzing van mensen in relatie staat tot het woord van het evangelie en niet in relatie tot wonderbaarlijke tekenen (Johannes 6:60). De menigte wilde

Jezus stenigen vanwege zijn woorden, niet vanwege de wonderen die hij verrichtte.

‘Ik heb u veel goede werken van mijn Vader laten zien; voor welke van deze werken stenig je mij? De Joden antwoordden en zeiden tot hem: Wij stenigen u niet voor enig goed werk, maar voor godslastering; omdat je als mens God voor jezelf wordt ’(Johannes 10:32 -33).

Velen zagen het wonder dat Christus verrichtte voor de Kanaänitische vrouw, maar de menigte die hem volgde, bekende niet dat Jezus de Zoon van David was, zoals ze deed toen ze hoorde over het eeuwige Woord, het woord van de Heer dat voor altijd blijft. Het volk Israël werd gegeven om naar de Schrift te luisteren, maar ze hadden een tekort aan de Kanaänitische vrouw die, toen ze over Jezus hoorde, de eer gaf en riep om de Zoon van David en hem aanbad.

Het verschil van de vrouw ligt in het feit dat ze hoorde en geloofde, terwijl de menigte die Christus volgde de wonderen zag (Mt 11:20-22), de Schriften onderzocht (Johannes 5:39) en ten onrechte concludeerde dat Jezus slechts Een profeet. Ze verwierpen Christus zodat ze geen leven hadden (Johannes 5:40).

In de Kanaänitische vrouw en in de vele heidenen die geloofden, is Jesaja's aankondiging vervuld:

“Ik werd gezocht bij degenen die niet naar mij vroegen, ik werd gevonden bij degenen die mij niet zochten; Ik zei tegen een natie die niet naar mij vernoemd was: hier ben ik. Hier ben ik ”(Is 65: 1).

Nu, we weten dat (geloof komt door horen) en horen door het woord van God, en wat de vrouw hoorde was genoeg om te geloven. ‘Hoe zullen ze dan een beroep doen op hem in wie ze niet hebben geloofd? En hoe zullen ze in hem geloven van wie ze niet hebben gehoord? en hoe zullen ze horen als er niemand is om te prediken? ’ (Rom 10:14). Iedereen die hoort en

gelooft, wordt gezegend, want Jezus zelf zei: 'Jezus zei tegen hem:' Omdat je mij zag, Thomas, geloofde je; gezegend zijn zij die niet hebben gezien en toch hebben geloofd " (Johannes 20:29).

Zoals de Kanaänitische vrouw geloofde, zag ze de glorie van God "Jezus zei tegen hem: 'Heb ik je niet gezegd dat je de heerlijkheid van God zult zien als je gelooft?' (Johannes 11:40), in tegenstelling tot de mensen van Israël die verwachtten het bovennatuurlijke te zien, zodat ze konden geloven Ze zeiden tegen hem: Wat voor teken maakt u dan dat we hem mogen zien en in u geloven? Wat ben je aan het doen? " (Jo 6:30).

Nu wordt de heerlijkheid van God geopenbaard in het aangezicht van Christus, en niet in wonderbaarlijke operaties 'Omdat God, die zei dat licht uit de duisternis schijnt, in ons hart schijnt, tot verlichting van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Kor 4: 6). Wat redt, is de glans van het aangezicht van de Heer, die zijn aangezicht verborg voor het huis van de kinderen Israëls "En ik zal wachten op de HERE, die zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal op hem wachten" (Jes 8:17; Ps 80: 3).

De Kanaänitische vrouw werd verzorgd omdat ze geloofde, niet omdat ze Jezus tegen de muur had gezet, of omdat ze hem chanteerde door te zeggen: – Als je me geen antwoord geeft, zal ik de Bijbel verscheuren. Voordat ze de vrijlating van haar dochter kreeg, had de vrouw al geloofd, in tegenstelling tot velen die een wonderbaarlijke actie willen geloven.

Wat hoorde de Kanaänitische vrouw over Christus? Nu, als geloof komt door horen en horen door het woord van God. Wat de Kanaänitische vrouw hoorde, was niet het getuigenis van wonderen of dat iemand beroemd was bekeerd. Horen dat iemand een wonder heeft verricht, of een banier lezen die zegt dat hij genade heeft bereikt, zal iemand niet openlijk doen

belijden dat Christus de Zoon van David is!

Het getuigenis dat geloof voortbrengt, komt uit de Schrift, want zij zijn de getuigenissen van Christus. Zeggen dat een kunstenaar bekeerd is, of dat iemand drugs, prostitutie, enz. heeft verlaten, is niet de wet en het verzegelde getuigenis onder Christus 'discipelen. De profeet Jesaja is duidelijk: – "Aan de wet en aan het getuigenis! Als ze niet volgens dit woord spreken, is dat omdat er geen licht in hen is " (Jes 8:20).

Getuigenis is het kenmerk van de kerk, geen wonderbaarlijke tekenen, want Christus zelf waarschuwde dat valse profeten tekenen zouden verrichten, profeteren en demonen uitdrijven (Mt 7:22). De vrucht die uit de lippen voortkomt, dat wil zeggen, het getuigenis is het verschil tussen de ware en de valse profeet, omdat de valse profeet vermomd als een schaap zal komen, zodat het door daden en uiterlijk onmogelijk is om ze te identificeren (Mt 7:15 -16).

'Wie in mij gelooft volgens de Schrift' is de voorwaarde die Christus heeft gesteld, zodat er licht in de mens is "Wie in mij gelooft, zoals de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn schoot stromen" (Johannes 7:38), want de woorden van Christus zijn Geest en leven (Johannes 6:63), onvergankelijk zaad, en alleen zo'n zaadje ontkiemt een nieuw leven dat recht geeft op eeuwig leven (1 Petr. 1:23).

Wie in Christus gelooft als de Zoon van David, de Heer, de Zoon van de levende God, is niet langer een buitenlander of een buitenstaander. Hij zal niet leven van de kruimels die van de tafel van zijn meester vallen, maar hij is een medeburger van de heiligen geworden. Werd een deelnemer in het gezin van God "Zodra u geen vreemdeling of vreemdeling meer bent, maar medeburgers van de heiligen en het gezin van God" (Ef. 2:19).

Degene die in de Zoon van David gelooft, geloofde in de afstammeling die aan Abraham was beloofd, daarom wordt hij

gezegend als de gelovige Abraham en neemt hij deel aan alle voordelen die God door zijn heilige profeten heeft beloofd, omdat alles wat de profeten schreven, over de Zoon schreven. (Johannes 5:46 -47; Heb 1: 1-2).

Wie gelooft, kan alle dingen in God doen, zoals er staat:

“Die door geloof koninkrijken veroverde, gerechtigheid beoefende, beloften nakwam, de muil van leeuwen sloot, de kracht van vuur doofde, ontsnapte aan de scherpste van het zwaard, uit zwakheid trokken ze kracht, in de strijd die ze streden, plaatsten ze de legers van onbekenden. Vrouwen ontvingen hun doden door opstanding; sommigen werden gemarteld, omdat ze hun bevrijding niet accepteerden om een □□betere opstanding te bereiken; En anderen ondervonden minachting en gesel, en zelfs kettingen en gevangenissen. Ze werden gestenigd, gezaagd, berecht, gedood door het zwaard; ze liepen gekleed in schapen en geitenvellen, hulpeloos, gekweld en mishandeld (waarvan de wereld onwaardig was), zwerfend door woestijnen en bergen, en door de putten en grotten van de aarde. En al deze, die door geloof een getuigenis hadden gekregen, bereikten niet de belofte dat God iets beters over ons gaf, dat ze zonder ons niet zouden worden vervolmaakt ” (Heb 11:33-40).